

طراحی اکولوژیکی سیری در ارتقا کیفیت معماری پایدار در کشور

شکوفه دستیار^۱، محسن تابان^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد، ایران، شوشتر. پست الکترونیکی: shekofeh.dastyar@yahoo.com
^۲ استادیار، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور، ایران، دزفول. پست الکترونیکی: mhsntaban@yahoo.com

چکیده

دلیل نابسامانی های معماری موجود را می توان در عدم آگاهی کافی طراحان از شرایط حاضر و ناتوانی در دسته بندی و ساماندهی اطلاعات گسترده معمارانه خود و زمینه طراحی در رابطه با اصول پایداری مرتبط دانست، و مشکل را می توان در نبود یا نقص یک روند طراحی تخصصی و کل نگر و عدم وجود رویکردی خاص طراحی پایدار از جانب طراحان ربط داد. امروزه پرسش اصلی طراحان در رابطه به نتایج اکولوژیکی فعالیت های خود بر روی محیط طبیعی است که چگونه بایستی محیط مصنوع را طراحی کرد که طبیعت را تخریب نکند. با توجه به شرایط بحرانی انرژی و زیست محیطی عصر حاضر، ضروری است که بجای تقلید تکنیک های فنی معماری پایدار، کمی ریشه ای تر به موضوع پرداخته و پاسخ را نه در خود طراحی بلکه در نوع نگاه به بدان جست. پژوهش مذکور که با استدلال منطقی و با رویکرد کیفی -تفسیری و با شیوه کتابخانه ای انجام گردیده در صدد پاسخ به این پرسش است که چگونه می توان با مشخص کردن مسیری برای طراحی و تقویت شالوده نظری و دقت طراح در مراحل اولیه طراحی به صورت گام به گام، درصدد بهبود و توسعه معماری پایدار حرکت کرد. فرض اصلی این است که هر چه اصول طراحی دقیق تر و از پیش تعیین شده تر باشند بهتر می توان به نتایج مطلوب رسید و چنین اصولی را می توان در طراحی زیستی یافت. هدف این کار ارایه و معرفی فرایندی از طراحی نوین معماری پایدار با عنوان طراحی اکولوژیکی یا طراحی زیستی می باشد تا طراح را قادر سازد با دیدی بسیار دقیق و طبقه بندی شده در رابطه با موضوع کار به نتایج مطلوب تر برسد.

واژه های کلیدی: اکولوژی، محیط مصنوع، معماری پایدار، طراحی زیستی